

D ů v o d y :

Vymáhající věřitel poukázal již v návrhu na povolení exekuce k tomu, že majitelem firmy Ch. L. jest Rudolf L., jest však na omylu, pokud se domnívá, že tu jde o dva různé právní poměry. Firma obchodníka jest podle čl. 15 obch. zák. jen jménem, pod kterým provozuje obchod, netvoří a nepředstavuje však žádný právní podmět vedle něho nebo mimo něho, a také se nerozeznává u obchodníka jednotlivce mezi jeho soukromým a obchodním jménem jako při obchodních společnostech (srov. rozh. sb. n. s. čís. 3043, 5823). Bylo-li tedy vyrovnací řízení zahájeno o jmění firmy Ch. L., bylo tím zahájeno o jmění Rudolfa L-a a nikoliv o jmění jiné právní osoby. Výhoda § 12 vyr. ř. se týká proto povinného, dovolacímu rekursu bylo vyhověno a rozhodnuto jak se stalo. Ustanovení § 61 vyr. ř. zde neplatí, poněvadž nejde o obchodní společnost.

Čís. 13464.

Při komisním prodeji nesejde na tom, zda kupitel věděl, že koupená věc nepatří komisionáři, nýbrž třetí osobě; stačí přesvědčení nabyvatele, že prodatel (komisionář) jest oprávněn k prodeji.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1934, Rv I 942/32.)

Žalobce dal obraz do komisního prodeje obchodníku Jindřichu S-ovi, jehož nástupce prodal obraz žalovanému. Žaloba o vydání obrazu byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Pokud se týče právního posouzení věci, zdůrazňuje dovolatel, že žalovaný nemohl nabýti vlastnictví sporného obrazu podle § 367 obč. zák. pro nedostatek bezelstnosti, poněvadž věděl, že dovolatel jest vlastníkem obrazu. Dovolatel však přehlíží, že odvolací soud vyslovil též právní názor, že okolnost, zda žalovaný věděl v době koupě obrazu (25. července 1927), že dovolatel jest vlastníkem obrazu, jest nerozhodná, poněvadž dovolatel předal obraz do komisního prodeje obchodníku Jindřichu S-ovi a nástupce tohoto Emil B. prodal obraz žalovanému. S tímto právním názorem odvolacího soudu, jež dovolatel ani nevyvrací, nutno souhlasiti, neboť při komisním prodeji nesejde na tom, zda kupitel věděl, že obraz nepatří komisionáři, nýbrž třetí osobě, nýbrž stačí přesvědčení nabyvatele, že prodatel (komisionář) jest oprávněn k prodeji, o čemž však nebylo sporu.

Čís. 13465.

Ochrana nájemců.

Neprovedl-li pronajímatel stavební změny, jak je měl provésti podle právoplatného povolení k užitečnější stavbě, na jehož podkladě byla soudní výpověď nájemce připuštěna, nýbrž vzdal-li se provedení stavby

původně zamýšlené, zažádav o povolení jiných stavebních změn, jest nárok vypovězeného nájemce na znovupronajmutí místností odůvodněn, aniž záleží na větší užitečnosti provedené stavby proti stavbě původně zamýšlené a na tom, že místnosti byly mezitím jinému dány do nájmu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1934, Rv I 124/34.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čis. 12909 sb. n. s. Odvolací soud pak potvrdil rozsudek prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Usnesením ze dne 13. října 1933 č. j. Rv I 1648/33, čis. 12909 sb. n. s. zrušil nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu, protože tento soud vycházejí z nesprávného právního názoru, že předmět nájmu zanikl, nevyřídil odvolací důvody žalované. Zcela mylně se dovolatelka domnívá, že tím nejvyšší soud pokládal řízení soudu první stolice za vadné, protože prý by si byl mohl sám učiniti podle spisů potřebná zjištění právě tak, jako odvolací soud. Dovatelka přehlíží, že odvolací soud nevyřídil ve svém prvním rozsudku vůbec odvolací důvody, takže chyběl předmět přezkumu pro dovolací soud, a přehlíží, že odvolací důvod nesprávného hodnocení průvodů mohl vyříditi jen odvolací soud, ježto dovolacímu soudu nepřisluší právo ani průvody hodnotiti, ani hodnocení důkazů nižšími soudy přezkoumati. Žalobkyně domáhá se podle § 1 (2) čis. 9 zák. o ochr. náj. čis. 44/1928 znovupronajmutí místností, jež měla dříve v domě žalované v nájmu a jež musila dne 29. dubna 1931 vykliditi, poněvadž žalované bylo právoplatným usnesením okresního soudu v K. ze dne 11. března 1931 z důvodu právoplatného úředního povolení k užitečnější stavbě dáno svolení k výpovědi. Uplatňuje tedy dovolatelka v tomto sporu jeden z nároků uvedených v poslední větě § 1 (2) čis. 9 zákona o ochraně nájemníků. Podobný předpis měl již zákon čis. 275/1920 jako výpovědní důvod čis. 4, a byly v příčině tohoto předpisu v pozdějších zákonech na ochranu nájemníků provedeny jen podružné změny, jež v této rozepři nepřicházejí v úvahu. Jak z materiálů patrně (tisk Národního shromáždění čis. 2666 z r. 1920 str. 14) měl zákonodárce, připouštěje tento výpovědní důvod, na mysli podporu stavebního ruchu. Soukromý stavební ruch nebyl by zajisté podporován, kdyby pronajímatel neměl jinou povinnost, než prokázati úřední povolení k užitečnější stavbě, aniž by pak stavbu prováděl, nebo kdyby mu bylo ponecháno na vůli protahovati stavbu do nekonečna; tím by byl mařen účel zákona odpomoci bytové nouzi v době naléhavé potřeby (rozh. čis. 9510, 10058 a 11852 sb. n. s.). Mimo to chtěl zákon ustanovením tím chrániti nájemníka před tím, by ho pronajímatel nemohl průkazem povolení k užitečnější stavbě vypovědět a tak se ho zbaviti, a pak stavbu vůbec neprovésti (rozh. čis. 7508 a 8322 sb. n. s.). V souzeném případě zjistily nižší soudy, že žalovaná neprovedla stavební změny, jež měla provésti podle právoplatného povolení k užitečnější stavbě, na jehož podkladě byla soudní výpověď připuštěna, že dokonce se vzdala pro-

vedení stavby původně zamýšlené a zažádala jen o povolení ke zřízení přehradní stěny v kavárenské místnosti, jež jí byla stavebním úřadem povolena, a že pak zřídila jen tuto přehradní stěnu a mimo to přeměnila dosavadní pissoir v kuchyni tím způsobem, že záchodové zařízení odstranila, položila na cementovou podlahu prkennou podlahu a postavila tam přenosný kuchyňský krb. Ze zjištění toho vyplývá, že žalovaná neprovedla stavební změny, jež měla provést podle úředního povolení, které bylo důvodem pro výpověď, což stačilo k tomu, by žalobě bylo vyhověno. Jsou proto vývody dovolání dovozující větší užitečnost »provedené stavby« proti »stavbě původně projektované« bezesvahu právního významu. Poukaz na rozhodnutí č. 11852 sb. n. s. se na souzený případ nehodí již proto, že v případě onom byl starý dům zbořen a na jeho místě provedena novostavba, byť i jiná, než k jaké bylo dáno stavební povolení. V tom, že žalovaná pronajala již místnosti jiným osobám na delší dosud neuplynulý čas, nelze spatřovati objektivní (absolutní) nemožnost plnění (§ 1447 obč. z.).

Čís. 13466.

Použití zákona ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. a n. nevádí, že se povinný přechodně zdržuje v cizině s úmyslem vrátiti se na své hospodářství, hospodaří-li na jeho pozemcích na jeho účet jeho manželka pro svou výživu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1934, R II 5/34.)

Občanská záložna vedla exekuci vnucenou dražbou čtvrtlánu, náležejícího vlastnický Janu Ř-ovi, jenž byl toho času v Argentině. Návrh dlužníka, by byl povolen odklad dražby ve smyslu zákona ze dne 5. května 1933, č. 74 sb. z. a n., soud prvního stádu zamítl. Důvody: Zákon ze dne 5. května 1933 č. 74 sb. z. a n. povoluje odklad exekuce proti zemědělcům. Zemědělcem ve smyslu tohoto zákona jest, kdo osobně provozuje hospodářství na nemovitostech daných do dražby. Povinná strana osobně na nemovitostech nehospodaří, nýbrž žije t. č. v Argentině a nemovitosti obdělává jeho manželka. Zákon tento nemá na mysli chrániti zemědělce pracujícího v cizině. Rekursní soud povolil odklad výkonu dražby. Důvody: V souzeném případě jde o dražbu čtvrtlánu patřícího vlastnický povinné straně, zdržující se sice v Argentině, která však podle potvrzení obecní rady v K. jest zemědělcem a zemědělství je jejím životním povoláním, a jest tudíž povinnou stranu Jana Ř-a považovati za zemědělce ve smyslu § 1 zákona ze dne 5. května 1933 č. 74 sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Schváliti jest názor rekursního soudu, že povinného jest považovati za zemědělce po rozumu zákona ze dne 5. května 1933 č. 74 sb. z. a n. Zákon tento sám pojem zemědělce nestanoví, proto vycházeti jest z obvyklého pojmu tohoto označení. Podle tohoto pojmu zemědělcem